

(המשך ממוד 6)

האינוכס, אך רק בתנאי שלא תהיה החמרה בשיעוריה המסיים של פועליהם. תוך כדי פשי רה, נגזר החלום להקל על הכנסות-הביניים.

יד לאגרוף. מכל זה עדיין אפשר היה לחשוב כי שיעור המסים הכללי יפחת. אולם התקציב מלמד את ההיפך: למרות ביטול היבד והקפאת מסי-הכנסה, אומדן ההכנסה הכללי ממסי-הכנסה יגדל ב-25%. איך עור שים זאת, כשהכנסה הלאומית המשוערת תעלה רק ב-10%?

התפקיד הוטל על ידי ימין החולבת, ש' תהיה פעילה הרבה יותר מיד שמאל החור למת. ההגדרה הרשמית: "ייעול הגבייה... הרחבת רשת משלמי-המס... הרמה מתמדת של מוסר תשלום-המסים".

בעברית פשוטה יותר: שלטונות המס יס' חטו יותר. מכיון שכל הגבייה בנויה ממילא על התעלמות ממאזני משלמי-המסים, המוח' זקים מראש כרמאים. אין הדבר קשה. פקיד השומא פשוט יאמין למגיש-המאזן עוד קצת סחות, יפסול עוד כמה מסעפי-ההוצאות, יגדיל את השומא מן ההכנסות. כך ימצא משלמי-המסים כי בעוד ששיעור-המס שלו ירד, הרי סכום המס שלו עלה.

לוי אשכול, אדם המצטיין בכנות צינית, ניסח את העקרון הזה בפשטות שובת-לב: "אנו חייבים לגבות בשנת הכספים ה' באה 250 מיליון ל"י ממסי-הכנסה, לעומת 204 מיליון ל"י שנקבעו בשנה השוטפת!" עם הוראה כה פשוטה וברורה, תהפוך די ימין לאגרוף.

אסונות

"אלוהים, מה קרה?"

נעים איברהים חזר לביתו, עיף, רטוב, ומאוכזב. למרות הגשם השוטף עזב בבוקר את בית משפחתו הצנוע, בתקווה שצילית להשיג יום עבודה כעוזר לטיח. אמו מרים האיצה לבו לצאת. כי מאז שבר אביו את רגלו לפני שנה, הפך נעים מפרנס המשפחה. נעים נכנס לביתו בכפר רמה הגלילי, החליף את בגדיו ויצא לבלות מעט ב' מדאפה, חדר האורחים הגדול של השכן, שפיק א-לדיב, ראש המועצה המקומית.

שיעורים בלדיה. פעם היתה משפחת איברהים אמידה ומסודרת. היו לה בית ר' 80 נונם אדמה בכפר איקריה, על הגבול ה' לבנוני, סמוך לקיבוץ אילון. אולם בפקודת הממשל הצבאי גורשו כל תושבי הכפר, ולמרות שבית-המשפחה העליון הורה להחזירם לביתם, פוצצו הבתים והתושבים שוכנו כ' פליטים בבתיים נטושים ורדועים בכפר רמה. יתכן שאבו נעים הזקן חשב ב' ביתו ורכושו, שעה שנכנס בנו השני עיף והת' יישב להכין את שיעוריו לאור עשית-נפט. הזקן ישב על שרפרף ליד בנו הצעיר, שקע בהדרגה בתרדמה. "אבא, קרא לו עיף, שכב על המזרון. כאן תתקרב".

אבו נעים נגש למזונו, אחד מחמישה שהיו פרושים על רצפת החדר היחידי של הבית, ואשר תפסו את כל שטח הרצפה. כעבור שעה קלה שכבו גם הבנים לישון. קולות מתחת למפולת. בשתיים אחרי

קורבנות אפון כפר רמה
לפליטים - החזרה אטורה

עם 12 ילדים, הסביר ברוגו רב אחד ה' משתכננים. "הבתים החדשים הם של חדר וחצי. אפילו משפחות אשר ישנים בהן שלושה במיטה אחת, זה לא מספיק. אז איך נפנה את הצריפים?"

קרן אור בחשיכה. השבוע, כאשר לא הצליחו להגיע לעמק השדה, נראה ב' בית-המשפחה בחובות מתוזה אשר טרם נראה כמורה. עשרות עיזורים, ניצגו מכל משפחה, מילאו את אולם בית-המשפחה, האוינו בקשב רב לכל מילה שנאמרה בו. ליד הסניגור ישב מנהל הכפר מטעם מל' בן ד"ר ניסן האגל, כשלאמרגלותיו כורע כלבו, המשמש כמורה-דרך למנהל העיזרה.

האגל, דוקטור למשפטים, סייע בניהול המערכה, הביא בסופה לפשרה נוחה ב' יותר: הסוכנות רכשה את הצריפים מה' עיזורים, במחיר גבוה בהרבה מערכם, כדי להקל בצורה זאת על העיזורים לשלם את המחיר המיוול של הדיירות החדשות שהם קיבלו. את הערוץ ישלמו בתשלומים חוד' שיים משך 20 שנה.

הנימה האנושית בה נוהל כל הברור, הטילה קרן אור בהירה בעולם החשיכה התמידית של רוב המתדיינים.

פשעים

מכשול בדרך האהבה

אילו הסכים סלים עבד סלים, כי בתו תתחתן עם בנו של מוחמד איברהים יוסוף, היה מן הסתם נשאר בחיים עד היום. אולם, למרות שלא ידע זאת, הוא חתם כנראה על גורדיזן ממת לעצמו, כאשר העמיד מכשול בדרך הנהבים הצעירים.

סלים עבד סלים (50), תושב חאדי ניסנס שבחיפה, פשוט רצה מוהר גבוה בעד פטמה, בתו בת 18. ואילו עלי יוסוף, תושב כפר דבורי בן ה'21, לא יכול היה לשלם סכום כה גדול. מוחמד, אבי הבחור, הת' ערב, ניסה לשחא לשכנע את אבי פטמה כי

חצות שמעו השכנים רעש של מפולת. אחרינו נשמעו אנחות וקריאות לעזרה. היו אלה קולותיהם של בני משפחת איברהים, אשר גג ביתם התמוטט על ראשם בשנתם. "אלוהים, מה קרה?" בקע קולו המבוהל של נעים, מתחת להריסות, "אני חי!" השכנים החלו מסלקים את האבנים. אחד אחד הוצאו בני המשפחה. כולם היו פצועים. האם היתה נטולת רוח חיים.

משפט

צדק לעיזורים

זמן רב חיכו בקוצר-רוח תושבי ה' עיזורים של כפר-אוריאל לרגע בו יוכלו להיכנס לשיכון החדש, שניבנה עבורם על-ידי משרד העבודה. אך הרגע המיוחל לא הגיע. בוקר אחד פלשו לבתים הלכונים תושבי המעברה השכנה, סירבו לצאת. ה' עיזורים אחזו בנושק האחרון שהיה בידם: הם הפגינו לפני בניין הכנסת.

ההפגנה נשאה פרי, הובטח להם שמשרד העבודה יבנה עבורם 56 יחידות דיור חד' שות, כמספר תושבי הכפר. הבתים החדשים ניבנו במהירות ליד צריפיהם העלובים של העיזורים. אך סבלנותם של תושבי הכפר לא עמדה להם. בטרם נסתיימו השיכונים החדשים, העבירו העיזורים את מטלטליהם ובני משפחותיהם לתוך הבתים החדשים.

דיירי הבתים החדשים לא יכלו להבין מדוע יהיו הצריפים, אותם עזבו זה עתה, ריקים מאדם. הם השכירו אותם, או מכרום למשפחות אחרות, גבו מהן את השכר עבור הסיורים שהשקיעו בהם בעבר. סיפר חסדי שלום: "הצריפים היו ריקים שמונה חודשים. הילדים שיחקו בהם מתבואים, קיל' קלו אותם. חשבנו למה שיתקלקלו סתם? אז הכנסנו אליהם כל מיני יהודים."

משרד העבודה חשב אחרת, דרש לפנות את הצריפים, לאפשר לשכן בהם עולים חדשים. חלק מהעיזורים צייתו: חלק לא רצה כלל לשמוע לדרישה זו: יש לנו משפחות

תושב עיוור ובנו הסיקה

מנהל כפר-העיזורים ד"ר האגל (מרכז) ופניגור שינובים

לנלב - מניסה סותרת

מוטב להסתפק כמורה נמוך יותר, ובלבו שיהבת תחתן עם אהוב-לבה.

בתחילת השבוע נתקבלה במשרת חיפה הודעה מרועה ערבי צעיר, שסיפר כי ב' עברו בחאדי עזוב, ליד כפר סמיר, בסביבת חיפה, מצא אדם שוכב על האדמה, ודמו ניגר מראשו. "ניגשתי לאיש", סיפר ה' רועה, "ושאלתי אותו מה יש לו. הוא ענה לי: מוחמד איברהים יוסוף מדבורי הוא שירה בי וברח". הפצוץ אף הספיק למסור לרועה תיאור של מעילו הכחול, בעל ה' פסים הלבנים, של מתקיפו.

המשרה אספה את הפצוץ, העבירה או' תו לבית-חולים. כעבור שעה קלה הוא מת, והמשרה החלה מחפשת את מוחמד יוסוף. המעיל הכחול. בביתו של יוסוף סיפרה אשתו כי בעלה נסע לחיפה ביום הקודם וטרם חזר. "אם יבוא", אמר לה המוכתר, "תגיד לי שיבוא אלי. יש עבודה בשבילי."

רק בשעות אחרי-הצהרים הופיע המבוקש בביתו. הוא היה לבווש מעיל כחול, בעל פסים לבנים. אך לפני שניגש לבית ה' מוכתר, ביקש מאשתו שתגיש לו ארוחת צהרים. אחר-כך פנה לבית המוכתר - וזה הובילו למקום שבו המתינו לו השוטרים. בחקירה שנערכה בו במקום, הודה מוחמד: "פגשתי את סלים עבד סלים בחיפה, ויצאנו לשוחח מעט בקשר לחתונה של בתו לבני. התפתח בינינו חיכוך חריף."

למחרת הובא מוחמד יוסוף לפני השופט והואשם כחוק באשמת רצח בכונה תחילה.

תיאור מושלם

במשך עשרה ימים קדחתניים ניסה מדור הבילוש של משרת חיפה לפענח את תעלומת הרצח של תחיה רובינשטיין, אשר נמצאה הרגה ליד חוף שמן (העולגם חזה 1061). ראש המדור, מפקח ראשון קארול זינגר, חקר אישית עשרות אנשים, הקשורים בעולם התחתון הענף של חוף שמן. במיוחד רצה לדעת מה בדיוק עשו אותו לילה שני החשודים העיקריים: בעלה של תחיה, בני ימין רובינשטיין, ומאהבה יוסף עזרי.

פעם אחר פעם נקרא עזרי לחקירה, וכל פעם נוסף פרט חדש למסכת ההוכחות. לבסוף, ביום הרביעי האחרון, הודיע לחוק' ריי: "אני אעזור לכם לפתור את התעלומה... אראה לכם איך בעלה רצח את תחיה."

פכין בארבעה. בליוי ראש מדור ה' בילוש ומספר שוטרים, יצא עזרי, איש מובי' הק של העולם התחתון, לשחזר את פעולותיו של הבעל, כפי שעזרי ידע אותן.

"יצאנו שלוששנו מהמחששה של חוף שמן", סיפר עזרי, "פתאום התפתח ויכוח בין תחיה ובעלה מסור לו את רחיה. עשיתי רצה שאשתו מסור לו אכל המשכתי לעקוב כאלו אני עיוזב אותם אבל המשכתי לעקוב אחריהם. תחיה ובעלה הלכו תוך כדי מריבה לכיון פסי הרכבת, ושם נכנסו אל בין השיחים. לא נשארת לראות מה קרה."

רק למחרת, סיפר החשוד בעל הרצון הטוב, שמע כי היא נמצאה הרגה בתוך אותם שיחים. קארול זינגר היה מלא התפעלות להתיאור היאליסטי של עזרי. "אתה משחזר את זה כל כך טוב, שאפשר לחשוב שאהא בעצמך רצחת אותה", הפטיר. עזרי ענה תשובה מגומגמת. זינגר, חוקר חתיק ומנוסה, הבין כי מצא את מפתח התעלומה. הוא המשיך לחקור את החשוד, שהלך והתבלבל. לבסוף הודה עזרי: "אני רצחתי אותה. אני אהבתי אותה. בגללה עזבתי את אהובתי הקודמת. אבל בעלה לא נתן לנו מנוח, והיא עזבה אותי וחזרה אליו. וזה אחרי שבגללה עזבתי את אהובתי, שהייתי חי מרחחיה. לא נותרה לי פרנסה." בראש מורכנ הוביל עזרי את המשטרה אל בין קבוצת שיחים, מאחורי הצריפים של חוף שמן. שם, מתחת לשכבת סרקע, היתה קבורה הסכין שבה ביצע את הרצח.

תזכיר

שר החוק עשה דיין

"אחד הצעירים הקרובים ביותר לבן' גוריון יתמנה... לשר בממשלה", הודיע העולגם הזה (1060), בגלותו את תוכניתו של ביגיי להוריש את השלטון עוד בחייו לחברי קבוצת-החצר שלו. השבוע הודיע מאנצ'סטר גאודיאן הבריטי רבי-ההשפעה כי בקרוב יתמנה משה דיין לשר-החוק, ושמעון פרס לשר-הבטחון בממשלת ביגיי... על נסיון מחודש של ביגיי להעביר את שיטת-הבחירות האזורית עוד בכנסת הגו' כחית הודיע תצפית העולגם חזה (1050) לפני שלושה חודשים, בפרטו את הדרך בה מנסה ביגיי לשכנע את הצ'כ שהוכר כדאי גם להם. השבוע הצטרפה סיעת הצ'כ בכנסת רשמית להצעת לתהיג בארץ בחי' רות אזורית. אם כי תוך סטיות מפנימיות